

Έχει έρθει στην αντίληψή μου πως έχει προκύψει κάποια ένταση ως αποτέλεσμα του άρθρου που δημοσιεύθηκε στην εφημερίδα «Πολίτης» στις 18 Οκτωβρίου 2009, της συνέντευξης πέντε εφήβων σχετικά με τα γεγονότα αστυνομικής βίας που έλαβαν μέρος στα σκαλιά της Φανερωμένης στις 10 Οκτωβρίου. Το άρθρο επεξηγεί τί είδους «δήλωση» κάνουν με την παρουσία τους οι παρευρισκόμενοι στο χώρο που ονομάστηκε «Μανώλης» και τί ακριβώς συμβαίνει κατά τη διάρκεια των αποκαλούμενων «street parties».

Μετά τη δημοσίευση του άρθρου, μερικά μέλη της κοινότητας που επίσης αρέσκονται να συχνάζουν στον «Μανώλη», ενοχλήθηκαν από τον τρόπο που εκφράστηκαν ορισμένες απόψεις. Οι έφηβοι που μίλησαν στη συγκεκριμένη συνέντευξη αναγνωρίζουν πως ορισμένα σημεία του άρθρου ίσως να μην διατυπώθηκαν σωστά: μερικά παραδείγματα ίσως εξηγήσουν τί μπορεί να προκάλεσε αυτή τη σύγχυση. Στην ενότητα «Δεν πιστεύουμε στη βία», ο Φ. [ ] αναφέρει πως πέντε ή έξι άτομα είχαν «επιθετικές προθέσεις»: αυτό όντως μπορεί να εισηγείται πως τα συγκεκριμένα άτομα ίσως να σκόπευαν να συμπεριφερθούν επιθετικά ενάντια στην αστυνομία χωρίς αιτία, ο Φ. [ ] όμως συνεχίζει και προσθέτει πως «η στάση αυτή ήταν περισσότερο αμυντική παρά οτιδήποτε άλλο», καθιστώντας το ξεκάθαρο πως όταν «οι MMAΔίτες μας επιτίθενται, είμαστε αναγκασμένοι να αμυνθούμε». Στην ενότητα του άρθρου «Περί ιδεολογικής ταυτότητας», η Νεφέλη αναφέρει πως αρκετές φορές, όσοι δεν συχνάζουν στον «Μανώλη» χαρακτηρίζουν στερεοτυπικά όσους επιλέγουν να συχνάζουν στον «Μανώλη» ως «Αναρχικούς». Πως «όλοι νομίζουν για εμάς τα χειρότερα, πως είμαστε αλήτες». Ίσως απερίσκεπτα, η Ν. [ ] επιλέγει αυτούς τους χαρακτηρισμούς στην προσπάθειά της να εξηγήσει ότι η άμεση σύνδεση που κάνει η πλειοψηφία της κοινωνίας μεταξύ του «Αναρχικού» και του «χειρότερου» όταν απλά περνούν απ' τον «Μανώλη» την πληγώνει, αφού βάζει την ίδια σε ένα καλούπι που γενικώς αποδοκιμάζεται. Η κοινωνία κάνει υποθέσεις για την ίδια χωρίς να γνωρίζουν πόσο θαυμάσιο άτομο είναι. Κανένας όμως από αυτούς τους πέντε νέους δεν αποκλείει τα άτομα που για καθαρά επεξηγηματικούς λόγους θα ονομάσουμε «Αναρχικούς». Προηγουμένως στο άρθρο, όλοι τους δηλώνουν ξεκάθαρα πως «Όλοι είναι ευπρόσδεκτοι στον Μανώλη».

Παρ' όλα αυτά, είναι σημαντικό να κατανοήσουμε τον θυμό των «Αναρχικών» και να αναλύσουμε περαιτέρω το θέμα της αστυνομικής βίας. Τις πρωινές ώρες της 20<sup>ης</sup> Δεκεμβρίου του 2005, δύο 27χρονοι φοιτητές, ο Μάρκος Παπαγεωργίου και ο Γιάννος Νικολάου, ξυλοκοπήθηκαν άγρια από άντρες της MMAΔ υπό άκυρες υποψίες. Για δύο σχεδόν ολόκληρες ώρες αυτοί οι δύο νέοι υπέστησαν την πιο φρικιαστική σωματική και ψυχολογική βία. Η αστυνομικοί, μη ξέροντας πως μια κρυμμένη κάμερα κατέγραφε τα γεγονότα, συνέχισαν να βασανίζουν τους δύο νέους: κάποιοι απλά περπατούσαν στο χώρο καπνίζοντας. Μέχρι να φτάσουν στις πρώτες βοήθειες, οι δύο φοιτητές ήταν σχεδόν αναίσθητοι και υπερβολικά αδύναμοι για να καταθέσουν. Οι κατηγορίες εναντίον των αστυνομικών (εκ των οποίων η μία ήταν γυναίκα) απορρίφθηκαν. Η απόφαση του δικαστηρίου να αθώσει τους αστυνομικούς στηρίχθηκε στο ότι τα θύματα δεν μπόρεσαν να αναγνωρίσουν επακριβώς ποιός αστυνομικός τους ξυλοκοπούσε σε συγκεκριμένες στιγμές (λόγω του ότι οι φοιτητές ήταν αναίσθητοι!) και συνεπώς δεν μπόρεσε να αποδοθεί στον καθένα από τους αστυνομικούς μια δίκαιη καταδίκη. Μία άλλη πρόφαση του δικαστηρίου ήταν πως το βίντεο δεν μπορούσε να θεωρηθεί έγκυρο αποδεικτικό στοιχείο αφού θα μπορούσε να είχε τύχει επεξεργασίας πριν φτάσει στο δικαστήριο. Ακόμα και όταν προσλήφθηκε κάποιος ειδικός για να εξετάσει την αυθεντικότητα του βίντεο και κατέληξε στο ότι ήταν αυθεντικό και πως δεν είχε τύχει επεξεργασίας προτού φτάσει στο δικαστήριο, το βίντεο ως αποδεικτικό στοιχείο απορρίφθηκε. Η ποινή φυλάκισης για κάθε ένα από τους αστυνομικούς έμελλε να διαρκέσει μέχρι και 10 χρόνια.

Γύρω στην ίδια περίοδο, τί συνέβαινε όμως έξω από τα δικαστήρια; Πίσω από τις κλειστές πόρτες των αστυνομικών σταθμών; «Με χτύπησαν στο κεφάλι και στο στομάχι αμέτρητες φορές, όταν αρνήθηκα να μιλήσω. Με ξεγύμνωσαν για να ψάξουν για ναρκωτικά ενώ πήγαινα σπίτι, χωρίς αποδεικτικά στοιχεία. Ρώτα οποιονδήποτε από αυτούς που κάθονται εδώ τώρα: έχουν όλοι και από μια ιστορία.» μου λέει κάποιος από τους «Αναρχικούς» φίλους μου.

Πέμπτη 22 Οκτωβρίου 2009. Η επικεφαλίδα της εφημερίδας «Πολίτης» γράφει: «15χρονος μαθητής εξευτελίζεται». Ένας μαθητής, ξεκινώντας από σπίτι για το σχολείο στις 6:30 το πρωί, συλλαμβάνεται και μεταφέρεται με τη βία σε ένα αστυνομικό σταθμό όπου ξεγυμνώνεται από τους αστυνομικούς για πλήρη σωματικό έλεγχο (ακούγεται γνώριμο;) και κλείνεται σε κελί με σκοπό να καταθέσει ενάντια στον πατέρα του σε υπόθεση κτηματικών διαφορών με τους γείτονες. Την προηγούμενη μέρα, οι αστυνομικοί επισκέφθηκαν το σχολείο του 15χρονου με την πρόθεση να τον συλλάβουν αλλά παρεμποδίστηκαν από τη διευθύντρια του σχολείου.

Παρασκευή 23 Οκτωβρίου 2009. Παίρνω την εφημερίδα «Πολίτης» και διαβάζω πως το Υπουργείο Παιδείας σε συνεργασία με τον Υπουργό Δικαιοσύνης Λουκά Λουκά παίρνουν δραστικά μέτρα ούτως ώστε να αποδωθούν οι κατάλληλες ευθύνες στους εμπλεκόμενους στην υπόθεση αστυνομικούς. Αναφέρει: «Δεν είναι αποδεκτό το ότι η αστυνομία Κύπρου συμπεριφέρεται με τέτοιο απαράδεκτο τρόπο».

Και έτσι τώρα διερωτώμαι: «έχουν τα γεγονότα στα σκαλιά της Φανερωμένης πυροδοτήσει κάποιου είδους κίνηση που να επικεντρώνεται στην αστυνομική βία; Έχει προχωρήσει ίσως προς το καλύτερο η ανάμιξη των μέσων μαζικής ενημέρωσης; Θα υπάρξει έστω κάποια μορφή δικαιοσύνη σε σχέση με το τί συμβαίνει με την αστυνομία;» Λίγο αργότερα θυμάμαι ένα άρθρο που είχα διαβάσει σχετικά με ένα άλλο αστυνομικό που συνελήφθη να χαρτοπαίζει εν ώρα υπηρεσίας. (Είχε βγάλει τη στολή του και έβαλε «πολιτικά ρούχα» αλλά κάποιος όμως κατάφερε να τον αναγνωρίσει). «Πρόοδος;» Το ξανασκέφτομαι. Τελικά αποδείχθηκε πως ο συγκεκριμένος αστυνομικός κατάφερε να γλυτώσει από την ποινή που του επεβλήθη καταδίδοντας άλλους δέκα αστυνομικούς που έκαναν ακριβώς το ίδιο πράγμα. «Ειρωνικό». Υποθέτω πως όλα είναι σχετικά.

Επιστρέφοντας πίσω στο άρθρο που δημοσιεύθηκε σχετικά με τον «Μανώλη» και το Φεστιβάλ που διοργανώθηκε στις 17 Οκτωβρίου με σκοπό να αναδείξει τα street parties που πραγματοποιούνται σχεδόν κάθε Σαββατοκυριακό: είναι σημαντικό να αναγνωριστεί η γενικότερη θετική αντίδραση του κοινού. Μέσα σε μπλογκς στο ίντερνετ αναγράφεται: «Ναι, είναι κίνδυνος αυτή η σαδιστική αστυνομία που συμβαδίζει με το οργανωμένο έγκλημα...» Μια φίλη μου είπε πως οι μαθήτριες από το σχολείο της που παρέστησαν στο street party δήλωσαν κατενθουσιασμένες ότι «ήταν απίθανο!, γνωρίσαμε τόσα πολλά cool άτομα εδώ, δύσκολα μπορώ να συζητήσω οτιδήποτε μέσα σε club.» Η αντίδραση της ίδιας της γιαγιάς μου ήταν: «αυτοί οι αστυνομικοί, τόσα χρόνια βασανίζουν τους πάντες...και τώρα αυτό.»

Κάτι με το οποίο πρέπει όλοι μας να συμβιβαστούμε είναι ότι τα βίντεο και οι φωτογραφίες δεν είναι αρκετά για να αναδείξουν τη φρίκη των γεγονότων της 10<sup>ης</sup> Οκτωβρίου. Τέτοιο υλικό θα έδειχνε μόνο τη «βία» για την οποία μιλά ο Φ. [redacted], ακόμη κι αν ήταν «αυτοάμυνα», ίσως αποδεικνύοντας ότι είχε περισσότερους από «έξι τρελλούς ταραξίες που έψαχναν για καβγά». Υποθέσεις όπως αυτή του Μ. Παπαγωγύριου και του Γ. Νικολάου το επιβεβαιώνουν, όπως και ένας ολόκληρος πληθυσμός «συντηρητικών» που θα αρνηθεί να αποδεχθεί την πιθανότητα «ανοιχτόμυαλων φιλελεύθερων» που επιλέγουν να περνούν τον ελεύθερο τους χρόνο στους δρόμους χωρίς μεγάλης κλίμακας καταναλωτισμό, χωρίς να ακολουθούν οτιδήποτε ιδιαίτερα «καθολικό».

Επιπρόσθετα, αυτό που όλοι μας παραμελήσαμε, και αυτό στο οποίο πιστεύω πως θα 'πρεπε να επικεντρωθούμε, είναι ο αρχικός σκοπός. Όλοι μας έχουμε ένα κοινό στόχο: να αναδείξουμε την ωμότητα της αστυνομικής βίας. Ας θυμηθούμε την «επιχείρηση σκούπα» της 25<sup>ης</sup> Σεπτεμβρίου. Σε ένα χρονικό διάστημα τριών ωρών, 120 μετανάστες σύρθηκαν έξω από τα σπίτια τους χωρίς καμία προειδοποίηση. Οικογένειες, φίλοι, χωρίστηκαν άγρια χωρίς την παραμικρή ευκαιρία να υπερασπιστούν τους εαυτούς τους. Σε μια μόλις μέρα οι δρόμοι της Λευκωσίας σιώπησαν. Κι ενώ οι μετανάστες φίλοι μας περιμένουν υπομονετικά για φεστιβάλ που τους υπερασπίζονται σε μια κοινωνία που τόσο απροκάλυπτα καταπιέζει τα δικαιώματά τους, εμείς καθόμαστε εδώ και δημιουργούμε φραγμούς και διαχωρισμούς σε μια κοινωνία που είναι ήδη τόσο ξεκάθαρα μοιρασμένη. Αυτό κατά τη γνώμη μου δεν είναι τίποτα άλλο από μια διάκριση από μόνη της.